

Лілія ПАСІЧНЯК
(Україна, Івано-Франківськ)

**НАРОДНО-ІНСТРУМЕНТАЛЬНЕ ВИКОНАВСТВО У
ТВОРЧІЙ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОГО АКАДЕМІЧНОГО
ГУЦУЛЬСЬКОГО АНСАМБЛЮ ПІСНІ І ТАНЦЮ «ГУЦУЛІЯ»
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ФІЛАРМОНІЇ
ІМЕНІ ІРИ МАЛАНЮК**

У статті розглянуто творчу діяльність оркестрової групи, а сьогодні – оркестру народних інструментів Національного академічного гуцульського ансамблю пісні і танцю «Гуцулія» Івано-Франківської обласної філармонії імені Іри Маланюк. Визначено особливості виконавського стилю колективу, а також розкрито репертуарні тенденції та їх взаємозв'язок із концертною діяльністю оркестру в контексті етапів творчого становлення Гуцульського ансамблю. Наголошується на важливій ролі оркестру у справі збереження та популяризації музичного фольклору Карпатського регіону.

Ключові слова: оркестр, гуцульський ансамбль, репертуар ансамблю, виконавський стиль, фольклор.

Літ.: 11.

Liliya PASICHNIAK
(Ukraine, Ivano-Frankivsk)

**THE FOLK INSTRUMENTAL PERFORMANCE IN CREATIVE
ACTIVITY OF THE NATIONAL ACADEMIC HUTSUL ENSEMBLE
OF SONG AND DANCE «HUTSULIYA» OF THE IVANO-
FRANKIVSK IRY MALANYUK REGIONAL PHILHARMONIC**

In the article there were considered creative activity orchestra band, that today – orchestra folk music instruments of National Academic Hutsul ensemble of song and dance «Hutsuliya» of Ivano-Frankivsk regional philharmonic name's of Iry Malanyuk. The peculiarities performing ensembles style of are determined and also revealed tendencies of repertoire and concert activity of orchestra in the context stages of creative formation of Hutsul ensemble. Emphasizes the important role of the orchestra in the preservation and popularization of the musical folklore of the Carpathian region.

Key words: orchestra, hutsul ensemble, repertoire of ensemble, performing style, folklore.

Ref.: 11

Постановка проблеми та аналіз останніх досліджень і публікацій. Вісімдесятилітній ювілей з часу створення у 2019 році буде відзначати лауреат багатьох міжнародних та всеукраїнських конкурсів, оглядів і фестивалів, репрезентант мистецтва рідного краю як в Україні, так і за її межами, зокрема, в усіх республіках колишнього Радянського Союзу [9, 192], Великобританії, Німеччині, Польщі, Угорщині, Сербії, Румунії, Італії, Греції, Канаді, Росії, Білорусії, Латвії, Грузії, Азербайджані, Словаччині – Національний академічний гуцульський ансамбль пісні і танцю «Гуцулія» Івано-Франківської обласної філармонії імені Іри Маланюк. «За величезний внесок Гуцульського ансамблю пісні і танцю у національну скарбницю української культурної спадщини у 2009 році Державному академічному гуцульському ансамблю пісні і танцю Указом Президента України присвоєно державний статус «Національний», – у вітальному слові з нагоди 70-річчя маестро, головного балетмейстера ансамблю Івана Курилюка, окреслила важливий етап у плідній творчій праці цього колективу заслужений діяч мистецтв України Ярослав Собко [9, 47].

Становлення, формування та творчий розвиток оркестрової групи Національного академічного гуцульського ансамблю пісні і танцю «Гуцулія» відбулися завдяки її керівникам – яскравим і непересічним особистостям. Тому актуальність пропонованої статті обумовлена відсутністю комплексних музикознавчих розвідок, присвячених дослідженню творчої діяльності оркестру народних інструментів цього унікального колективу.

Мета статті – виявлення особливостей виконавського стилю оркестру, визначення репертуарних тенденцій та їх взаємозв'язок із концертною діяльністю колективу в контексті етапів творчого становлення Гуцульського ансамблю.

Виклад основного матеріалу. У березні 1940 року першим керівником оркестру Державного Гуцульського ансамблю пісні і танцю став знаний на Прикарпатті музикант, композитор, фольклорист Михайло Ількович Магдій [5, 135]. Основою репертуару Гуцульського ансамблю після війни стали музично оформлені М.Магдієм вокально-хореографічні сюїти «Олекса Довбуш», «Проводи на полонину», «Над Черемошем», ним створені аранжування хорових творів «Летять галочки», «Сучасні гуцульські коломийки», «Грай, сопілко», «Вербовая дощечка». Мандрував Гуцульщиною, записав чимало мелодій і народних пісень (деякі подав у власній музичній обробці), фіксував хореографію народних танців та гаївкових хороводів. Випущено дискографію з

його творами: «Королева полів» муз. М. Магдія, сл. І. Кутеня. Виконує Гуцульський ансамбль пісні і танцю. – Д.13007-8. [3, 274].

Завдяки старанням першого керівника Гуцульського ансамблю пісні і танцю Ярослава Барнича для оркестру було організовано 8 трембітарів, 16 музикантів: скрипалів, цимбалістів, сопілкарів. «Серед них особливо виділявся дуже здібний Дмитро Якуб'як. Віртуозною грою й глибоким знанням гуцульського фольклору він зробив вагомий внесок в історію ансамблю», – слушно зауважує кандидат мистецтвознавства Тарас Кметюк [5, 135].

Репертуар ансамблю в період 1940-х рр. складався зі старовинних гуцульських пісень, коломийок, авторських композицій, танців, зокрема: іспанський танець «Пасадобле», «Гуцульський народний танок» у виконанні солістки балету Василини Чуперчук, «Ритмічний танець», дуетний танець «Комічна полька», танок тріо «Зустріч у лісі», гуцульський чоловічий танець «Аркан» та багато інших [1]. Інспектор колективу О. Роп'яник згадує, що першою розучувалася пісня П. Козицького «Про батька народного, про Сталіна рідного. Балет розучував вокально-хореографічну картину «Рідний краю – Верховино», танець «Гуцулка» [5, 136]. Звичайно ж, що усі танцювальні та вокально-хореографічні номери, виконувались у супроводі оркестру, за винятком творів *a capella* (хоровий спів без інструментального супроводу), які звучали у виконанні мішаного хору.

Коли 1 береня 1945 року Станіславський обласний відділ у справах мистецтв призначає Дмитра Васильовича Котка художнім керівником, а 12 липня цього ж року – головним диригентом Державного Гуцульського ансамблю пісні і танцю, керівником оркестру стає Дмитро Якуб'як, скрипаль-віртуоз з села Печеніжин Коломийського району Івано-Франківської області, «який окрім скрипки, віртуозно володів мандоліною», – підкреслив у розділі «Розвиток інструментальної музики на Коломийщині середини XIX – кінця XX століття», поміщений у збірці скрипкових творів «Моя Гуцулія» (Ч. III), народний артист України, скрипаль-віртуоз Петро Терпелюк [10, 5]. Д. Котко написав багато обробок гуцульських пісень і танців, зокрема «Вербовая дощечка» (її використано у фільмі С. Параджанова «Тіні забутих предків»), у пісні «Вівці мої, вівці» додав популярний приспів «ду-ду, ду-ду, ду-ду», що пізніше використав Михайло Гринишин [3, 239].

У 1946-1949 рр. до керування оркестровим колективом повертається М. Магдій. «Учасниками оркестру були відомі на той час артисти М. Ковалів, Б. Гошовський, М. Гринюк, М. Дашкевич, Ю. Загурак –

досвідчені та професійні музиканти. Виконавський стиль оркестрової групи вирізнявся музичальністю й віртуозністю, глибоким відчуттям стилю й манери гуцульського виконавства, багатогранністю й неповторністю музичних прийомів у відтворенні особливо яскравого колориту виконуваних творів. Розмаїто-багата палітра народного українського інструментарію в органічному синтезі з традиційно-класичними інструментами давала можливість оркестру відтворювати всі тонкощі й колорит гуцульського фольклору», – подає опис колективу Т. Кметюк [5, 137]. Оркестр налічував 14 музикантів, зокрема, струнна група – 3 скрипки і 2 бас-челю, 2 цимбалів; духова група – флейта, 2 кларнети, сопілка, 2 трембіти; ударний інструмент – бубен.

Репертуар ансамблю у період з 1946 р. до початку 1951 р. складають: весільні танці «Парубоцькі фіглі», «Голяр», «Плескач», жартівливий танок «Дівоче щастя», масовий весільний танець «Голубка», оригінальний «Танець карпатських лісорубів», поставлені балетмейстером Володимиром Петриком, у супроводі оркестру; українські народні й авторські пісні: «Думи мої», «Ой легонька коломийка», «За городом качки пливуть», «Весільні гуцульські пісні», «Поговір» Дж. Россіні, «Пташиний хор» М. Іпполітова-Іванова та ін.

У колективній монографії «Культурно-мистецька панорама Івано-Франківська» (2012) знаходимо інформацію про те, що у цей час «склад ансамблю поповнюється новими талановитими...музикантами, такими як... цимбаліст Михайло Миронюк, сопілка Василь Попадюк та ін.» [6, 39].

З 1952 по 1962 рр. керівником ансамблю було призначено Володимира Пащенко, який сприяв професійному росту колективу та поповненню репертуару новими народними піснями, вокально-танцювальними сюїтами, сюжети яких були пов'язані з гуцульським фольклором. Особливе значення серед них отримала вокально-хореографічна картина «Довбуш». В оркестровій групі, окрім згаданих інструментів, використовували скрипки, баян, сопілку, віолончель, бубен. У цей період було присвоєно почесне звання Заслуженого артиста Української РСР – Магдію Михайлу Ільковичу (керівнику оркестрової групи ансамблю) та Пащенку Володимирі Івановичу (художньому керівнику і головному диригенту ансамблю) [11, 88].

В 1962 році на посаду художнього керівника і головного диригента Гуцульського ансамблю пісні і танцю було призначено Михайла Гринишина. Творчий склад ансамблю було скорочено майже із ста до сорока двох чоловік: хору – 20, балетної групи – 12, оркестру – 6. Саме в цей

час відбувається клопітка праця над створенням вокально-хореографічної композиції «Гуцульське Різдво» (тодішня назва «Щедрий вечір у сучасному гуцульському селі»). Керівники М. Гринишин та В. Петрик виїжджали у найвіддаленіші гуцульські села і з уст літніх людей записували тексти і мелодії. З музичним оформленням М. Гринишину надзвичайно допоміг талановитий скрипаль, керівник оркестру Петро Терпелюк, а поставити танці доручили В. Петрику – талановитому балетмейстеру, який працював у колективі з 1947 р., де поставив сюїти, широкі хореографічні полотна з хором та оркестром: «Будь, здорова, Батьківчино», «Урожайна», «Олекса Довбуш з опришками», «Весна в Карпатах», «Пори року», «Гуцульське весілля», «Проводи чабанів на полонину», «Бойківські гуляння», «На галявині»; танці «Аркан», «Гуцулка», «Гуцулка на царині», «Прикарпатський танець», «Ямницька полька», «Сербин» (покутський танець), «Марічка», «Дрібонька», «Бойківчанка», «Чабани» та ін. [3, 340].

З концертної афіші 1964-1965 рр. дізнаємося про репертуар колективу, а саме: пісні і танці народів СРСР, вокально-хореографічна сюїта «Щедрий вечір в гуцульському селі», польський танець «Краков'як», танцювальні картинки «Гуцулка», «Чабани», пісні радянських композиторів. За часів керівництва М. Гринишина, було створено ще дві сюїти: обрядова – «Гуцульське весілля» та історична – «Опришки Олекси Довбуша». Відтак, народилися легендарні пісні «Вівці мої, вівці», «Гей, Карпати», «Карпатський гомін» на вірші Миколи Кубика, «Ой, зелена полонина» в обробці хормейстера Богдана Катамая та ін. [1].

У складі оркестрової групи 1960-х рр. – Дмитро Левицький (сопілка), Петро Терпелюк (скрипка), Михайло Миронюк (цимбали), Василь Мельник (бубон) [2, 115]. У репертуарі – сольні інструментальні композиції, супровід солістам-вокалістам, хору, танцювальних номерів, вокально-хореографічних постановок, наприклад сюїти «Щедрий вечір, добрий вечір» [2, 117]. Авторами багатьох обробок, аранжувань, інструментувань, оригінальних композицій на основі автентичного фольклору для оркестрової групи ставали саме її керівники.

Дослідники, які вивчали, і сьогоднішні науковці та поціновувачі творчої діяльності скрипаля-віртуоза, народного артиста України Петра Івановича Терпелюка (зокрема, Марія Влад, Володимир Качкан, Степан Пушик, Олександр Козаренко, Віолетта Дутчак, Юрій Волощук, Ганна Карась, Любов Серганюк, Ольга Русакова, Олексій Ровенко, Лілія Пасічник, Петро Дрозда, Наталія Никорак), вважають його засновником сценічної форми гуцульської інструментальної музики й осново-

положником професійного народно-інструментального оркестрового виконавства на Прикарпатті. Його оркестри – оркестр Гуцульського ансамблю Івано-Франківської обласної філармонії (1960-1963), Косівський оркестр народної музики (1965-1971), народний аматорський оркестр народних інструментів «Гуцулія» в Коломиї (1971-1977; 1990-ті – 2004), Івано-Франківський оркестр «Рапсодія» (1977-1981) [8], Київський державний оркестр народних інструментів (1981-1983), дитячий оркестр народної музики «Гуцулятко» (1985), оркестр народної музики села Княздвір (1998) – це презентація української культури, її національних традицій, зокрема, Гуцульщини та Прикарпаття, не тільки в Україні, але і в Німеччині, Росії, Білорусії, Узбекистані, Молдавії, Італії, Франції, Чехії, Словаччині, Румунії, Польщі, Австрії, Угорщині, країнах колишньої Югославії. У дослідженні «Збірники музичних творів «Моя Гуцулія» Петра Терпелюка: навчально-методичний аспект» Наталія Никорак¹ зазначає, що «навчаючись у другому класі, майбутній віртуоз почув твір Василя та Дмитра Якуб'яків «Танець лісорубів» у виконанні оркестру Гуцульського ансамблю пісні і танцю. Ця композиція здійснила неймовірний вплив на молодого музиканта, який вирішив удосконалювати свою гру і професійно навчатися музики» [7, 271].

З 1970 року художнє керівництво ансамблем здійснював обдарований музикант, випускник Львівської консерваторії Богдан Дерев'яно, який старався не лише зберегти, але й значною мірою розширити і поглибити попередні творчі надбання. Майстерна обробка багатьох народних пісень залишилась в ансамблі й по сьогодні. На основі гуцульського та прикарпатського фольклору створив самобутні яскраві концертні програми. Особливий успіх мали створені ним вокально-хореографічні композиції «Полонинський хід», «Аркан», «Гуцульське весілля», в яких через синтетичне поєднання народних пісень, танців та інструментальної музики сценічно втілені народні обряди Прикарпаття. Успіхом у телеглядців користувався музичний фільм «Пісня пісню кличе», створений на основі репертуару ансамблю [3, 145].

У 1982 році керівником колективу був Степан Ярмусь. З 1983 р. по 1989 р. на зміну йому прийшов завжди енергійний, вольовий хормейстер цього колективу – Іван Легкий, який здійснив чимало обробок

¹ Никорак Наталія Юріївна – викладач Івано-Франківського коледжу ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника» та кафедри професійної освіти та інноваційних технологій Інституту післядипломної освіти та довузівської підготовки ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника» (за сумісництвом).

хорових та інструментальних творів. З 1989 р. і до сьогодні художнім керівником ансамблю є народний артист України, професор Петро Князевич, який сприяв популяризації Гуцульського ансамблю як в Україні, так і за її межами. У репертуарі колективу – колядки, щедівки, веснянки, купальські ігри і забави, «Гуцульське весілля», мужній «Аркан», вокально-хореографічні сюїти «Проводи на полонину», «Пори року», «Ой піду я межі гори», «Верховинський Різдвяний плес» та багато інших народних традицій та звичаїв, котрі принесли колективу справжнє визнання. [1]. Поряд з П. Князевичем плідно співпрацюють заступник директора Національного академічного гуцульського ансамблю пісні і танцю «Гуцулія», заслужений діяч мистецтв України Ярослава Собко, головний балетмейстер, народний артист України Іван Курилюк, керівник оркестру, диригент, баяніст – заслужений артист України Василь Курцеба.

За період існування ансамблю в оркестровій групі працювали, окрім перелічених вище, відомі професійні музиканти: *скрипалі* – Микола Тимофіїв (Дудчек), Дмитро Боднарченко, заслужені працівники культури України Роман Кумлик, Іван Арсенич, заслужений артист України Сергій Орел; *цимбалісти* – Дмитро Луцак, заслужений артист України Василь Ватаманюк, Микола Шендишевський; *сопілкарі* – Василь Луцак, Михайло Генік, заслужений майстер народної творчості України Михайло Тимофіїв; *кларнетисти* – заслужений працівник культури України Микола Пасічинський, Роман Федорів (у 70-х рр. – керівник оркестру), *баяніст* Роман Волошин (у 1980-х – 1990-х рр. – керівник оркестру) [4].

В 1997 році на міжнародному фестивалі-конкурсі в Польщі (м. Закопане) оркестр Гуцульського ансамблю пісні і танцю під керівництвом В. Курцеби отримав диплом та головний приз в оркестровій номінації. Василь Григорович Курцеба працює в Гуцульському ансамблі пісні і танцю з 1986 року, спочатку на посаді артиста хору (1986-1996), керівника оркестру (1996-2002, та з 2010 по даний час – керівника та диригента оркестру. Впродовж 2002-2010 рр. керівниками оркестрової групи Гуцульського ансамблю були Володимир Поліщук (2002-2005; з 1969-2005 – одночасно працював концертмейстером та солістом Івано-Франківської обласної філармонії) та Роман Волошин (2005-2010).

Окрім виконавства, Василь Курцеба постійно та вдало здійснює інструментування, аранжування та редакції музичних творів для оркестру та хору, солістів-вокалістів, чоловічого та жіночого вокальних ансамблів, пише музику до танців та вокально-хореографічних компози-

цій, створює власні інструментальні композиції для оркестру народних інструментів (додаток А). З його ініціативи, у 2018 році було випущено диск із записами інструментальних композицій у виконанні оркестру Гуцульського ансамблю, здійснені у творчій майстерні Олега Колубаєва (Івано-Франківськ) (додаток Б).

Сучасний склад оркестру народних інструментів Національного академічного гуцульського ансамблю пісні і танцю «Гуцулія» налічує 17 учасників, зокрема: *струнна група* – Тимошишин Зеновій (контрабас), Николин Любомир, Мартинець Олег, Кметюк Світлана, Сюсько Наталя, Загурський Сергій (перші скрипки), Сидор Лілія, Шевчик Тетяна (другі скрипки), Слободян Тарас (цимбали); *духова група* – Іванюк Петро (сопілка, дводенцівка, тилинка, саксофон), Пукаляк Володимир, Гедзик Андрій, Микитюк Федір (кларнети), Данило Володимир (флейта), Курцеба Григорій (перший баян), Кметюк Тарас (другий баян); *ударна група* – Курцеба Василь (бубен, ударні). Виконавський стиль оркестру вирізняється чистотою інтонування, ансамблевою злагодженістю, віртуозністю, багатогранністю штрихової техніки та виконавських прийомів, глибоким відчуттям художнього змісту виконуваних творів, багатством звукової палітри.

Висновки. Таким, чином, із проаналізованого творчого феномену, варто наголосити, що серед завдань оркестру народних інструментів Національного академічного гуцульського ансамблю пісні і танцю «Гуцулія», пріоритетним виступає збереження і популяризація автентичної інструментальної музики Карпатського регіону, зокрема музичного фольклору етнографічних груп гуцулів, бойків, лемків, покутян, долинян, а також сусідніх народів – угорців, молдаван, чехів, румунів, що в свою чергу сприяє вдосконаленню виконавської майстерності колективу, підвищенню культури і якості виконання творів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Гуцулія. Національний ансамбль. Історична довідка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: hutsulia.com.ua/istoriy-osobustosti-grunuschun/
2. Життєпис у світлинах: Маєстро Петро Терпелюк / [упоряд. О. М. Ровенко]. Коломия: Вид-во «Вік», 2015. – 152 с.
3. Івано-Франківськ: енциклопедичний словник / [автори-упоряд.: Карась Г., Діда Р., Головатий М., Гаврилів Б.]. – Івано-Франківськ: Нова Зоря, 2010. – 496 с.
4. Інтерв'ю автора статті з керівником оркестру Національного академічного гуцульського ансамблю пісні і танцю «Гуцулія» Василем Курцебою

(Рукопис із фонограми) та окремі матеріали з його домашнього архіву. – Івано-Франківськ, 2019.

5. Кметюк Т. Дмитро Котко: феномен диригента: монографія. – Івано-Франківськ: Фоліант, 2015. – 204 с.

6. Культурно-мистецька панорама Івано-Франківська: 350-річчю надання місту магдебурзького права присвячується: монографія / [Г. Карась (гол. авт. кол.), В. Дутчак, І. Монолатій, І. Дундяк та ін.]. – Івано-Франківськ: Місто НВ, 2012. – 180 с.

7. Никорак Н. Збірники музичних творів «Моя Гуцулія» Петра Терпелюка: навчально-методичний аспект // Гірська школа українських Карпат. – 2015. – № 12-13. – С. 270–275.

8. Пасічник Л. Оркестр «Рапсодія»: виконавський феномен народно-інструментального мистецтва Прикарпаття // Вісник Прикарпатського університету. Мистецтвознавство. – Івано-Франківськ: ВДВ ЦІТ, 2009. – Вип. XV–XVI. – С. 153–162.

9. Танець як сонячна сповідь моя: бібліогр. життєпис: До 70-річчя від дня народження хореографа, народного артиста України Івана Курилюка / [Івано-Франків. ОУНБ ім. І. Франка, від. літ. і мистецтва; упоряд.: Г. І. Пристай, М. В. Дем'янів]. – Івано-Франківськ: ЯРИНА, 2018. – 340 с.

10. Терпелюк П. Моя Гуцулія. Частина III: Гуцулково-коломийкові мелодії для скрипки в супроводі фортепіано [Ноти]. – Івано-Франківськ: Місто НВ, 2005. – 76 с.

11. Чоловський П. Сторінки творчого портрета Володимира Пашенка // Вісник Прикарпатського університету. Серія «Мистецтвознавство». – Івано-Франківськ: Плай, 2008. – Вип. XIV. – С. 85–91.

ДОДАТОК А

Список творів, які виконував оркестр народних інструментів Національного академічного гуцульського ансамблю пісні і танцю «Гуцулія» у 1996-2018 рр. (з архіву Василя Григоровича Курцеби)

Вокально-хореографічні композиції

1. «На галявині» (Фіялочки): постановка В. Петрика, аранжування та інструментування В. Курцеби.

2. «Аркан» (Опришки Довбуша): виконується з 1951 р., музика Д. Якуб'яка, музичне редагування Б. Дерев'янка, постановка В. Петрика.

Вокально-інструментальні твори

1. «Пісня про Довбуша» (для хору та оркестру): музика Б. Крижанівського, аранжування та інструментування В. Курцеби.

2. «В'язанка українських народних пісень» (Ой піду я до криниці, гей, Іване) для соліста-вокаліста та оркестру: обробка та інструментування В. Курцеби.

3. «Гей, піду я на Говерлу» (для соліста, хору та оркестру): музика М. Дремлюги, слова М. Капустяка, аранжування та інструментування В. Курцеби.

4. «На вулиці скрипка грає» (для солістки та оркестру): укр. нар. пісня в обр. П. Доскалова, аранжування та інструментування В. Курцеби.

5. «Гуцульські весільні наспіви» (для хору та оркестру): обробка В. Якуб'яка.

6. М. Гринишин «Коломийки» (для чоловічого складу хору та оркестру).

7. М. Магдій «Коломийки» (для хору та оркестру).

8. «Де висока Чорногора» (для соліста, хору та оркестру): обробка І. Легкого.

9. «Йшли селом, йшли селом партизани» (для солістів, хору та оркестру): обробка та інструментування В. Курцеби.

10. «Жалі мої» (для солістки, хору та оркестру): солістка, народна артистка України І. Фуштей, обробка народної мелодії М. Лисенка (записана від І. Франка), аранжування та інструментування В. Курцеби.

11. «У перетику ходила» (для солістів та оркестру): музика Петра Процька, слова Т. Шевченка, аранжування та інструментування В. Курцеби.

12. «Ой хотіла мене мати» (для жіночого вокального ансамблю та оркестру): обробка Сергія Орла.

13. «Пою коні» (для хору та оркестру): аранжування та інструментування В. Курцеби.

Музика до танцю

1. «Веселкова бартка» (постановка Івана Курилюка).

2. «Старий гуцул» (постановка Івана Курилюка).

3. «Покутська полька» (постановка Івана Курилюка).

4. «Косівські візерунки» (постановка Івана Курилюка).

5. «Тропачок» (постановка Івана Курилюка).

Інструментальні твори

1. Г. Дініку «Жайворонок».

2. В. Попадюк «Карпатські візерунки».

ДОДАТОК Б

Список інструментальних композицій, які увійшли до диску (2018 р.)

1. П. Терпелюк «Радуйся, Гуцуліє».
2. С. Паньків, обробка В. Курцеби «Вітер з полонини».
3. В. Курцеба «Верховинські награвання» (створена 2013 р., соліст – Л. Николин (скрипка, учень П. Терпелюка)).
4. В. Попадюк «Коломийки на дводенцівці» (соліст – П. Іванюк (сопілка)).
5. В. Курцеба «З полонини» (ств. 2013 р., соліст – М. Савчук (сопілка, дуда, дрімба)).
6. В. Курцеба «В'язанка українських народних пісень для цимбалів з оркестром» (ств. 2010 р., соліст – Т. Слободян (цимбали)).
7. В. Попадюк «Концертна полька» (соліст – П. Іванюк (сопілка)).
8. В. Попадюк «Буковинські мелодії» (соліст – П. Іванюк (сопілка)).
9. В. Курцеба «Снятинська полька» (ств. 2009 р.).
10. С. Лункевич «Intrecere Lautareasca» (солісти – Л. Николин, В. Пукаляк, А. Гедзик, Г. Курцеба, Т. Кметюк, Т. Слободян, П. Іванюк, В. Данило).
11. І. Міський «Ранок на Буковині» (соліст – Л. Николин).
12. М. Різоль, аранжування Г. Курцеби «Чардаш» (соліст – Г. Курцеба (баян)).
13. В. Гойя «Молдовеняска».
14. Е. Кройтор «Сирба і хора».

Статтю подано до редакції 15.03.2019 р.